

dotud u nás v cestu snaze, aby byla provedena reforma řízení přípravného odstraněním instituce přípravného vyšetřování s vyšetřujícím soudcem za současného pověření státního zástupce konáním vyhledávání. Jedna jest povahy zásadní s příchutí politickou, druhá praktická rázu technického, ale obě možno časem překonati.

Lid náš, po staletí vychovaný porobou k negaci státu, nemá totiž dosti důvěry ani ke státnímu zástupci, natož k policii. Naproti tomu soudce pro svou neodvislost již z éry rakouské, požívá plné důvěry v očích lidu. To jest fakt, s nímž budou počítati tvůrci trestního řádu proto, že osnova musí dříve projíti ohněm politických porad. Teprve časem i náš lid pozná nesprávnost své nedůvěry ve státního zástupce, až si uvědomí na př. jen skutečnost, že to jest právě státní zástupce, jenž v 70% činí návrhy na zastavení řízení trestního. Naše samostatnost jest příznivým momentem pro další vývoj.

Druhá překážka tkví v tom, že ještě nemáme, zvláště pro venek, školené kriminální policie. Vždyť právě tento nedostatek byl vlastní příčinou, že se na Slovensku a P. Rusi zavedlo námi »soudní« vyhledávání a že se tímto cizím tělesem porušila struktura celého řízení přípravného dle trestního pořádku. Příznivým ale symptomem dlužno označiti rostoucí akci postátňování policie. Dokud však nebudeme disponovati samostatnou kriminální policií se státním zástupcem v čele, dotud nebude možno označiti vhodným okamžikem pro zavedení státně-zastupitelského vyhledávání, sice jinak by se mohl možný nezdár obrátiti proti samotné instituci. A proto nelze než s *Mittermaierem* (*Aschrott, Reform, p. 156, 160*) označiti zavedení kriminální policie u nás za »*ceterum autem censeo...*«

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Hrubé nadávky nejsou důvodem pro rozvod, byly-li vyprovokovány žalujícím manželem.

Žaloba V. N. na A. N. o rozvod manželství z viny žalované byla zamítnuta oběma nižšími stolicemi, ačkoliv žalovaná

učinila eventuelní návrh, aby manželství rozvedeno bylo z viny obou stran.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolatel tvrdí, že spisům nižších stolic odporuje předpoklad skutkový, o který se odvolací závěr opírá, že nadávky, jichž se žalovaná dopustila vůči němu, byly vyprovokovány jeho častým chozením do hostinců, jakož i tím, že své rodině nedával dostatečných prostředků na živobytí.

Dovolatel spatřuje totiž nesprávné posouzení právní v tom, že dovolací soud, ačkoliv zjistil, že mu žalovaná nadávala často různými jmény, zejména: »Kluku zlodějský, kurevnický« a jinak, přece nepřiznal žalované viny, poněvadž řečené nadávky byly vyprovokovány jeho chováním. Míni, že doslov §u 109. obč. zák. neopravňoval odvolací soud, aby srovnával rozsah viny obou manželů a rozhodoval podle velikosti viny, že takové ustanovení má pouze předpis §u 13 lit. h) rozl. zákona, k jiným důvodům rozlukovým že toto ustanovení není připojeno. Z toho dovozuje, že odvolací soud nebyl oprávněn, aby žalované promíjel její urážky z toho důvodu, že jím byly vyprovokovány, nýbrž směl nejvýše uznati, že manželství rozvádí z jejich oboustranné viny.

Ve příčině urážek samotných uvádí, že ani nemohou býti považovány za nějakou spravedlivou kritiku jeho chování, poněvadž jich žalovaná užívala, když nebyl vůbec přítomen doma, poněvadž je vykřikovala za jeho nepřítomnosti na otevřené chodbě, aby kromě něho slyšel je celý dům a zejména, že urážlivé podezření, že jí ukradl peřiny, ani nemohlo býti vyprovokováno jeho chováním.

Dále spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nepovažoval nadávky na chodbě vykřikované za velmi citelné, což platí také o urážlivém podezření, že jí ukradl peřiny, a že přehlédl, že urážky byly takové, že se musil od žalované vystěhovati.

Podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací není opodstatněn, pokud se týče není prováděn po zákonu potud, pokud se dovolatel jeho provedením rozchází s odvolacím zjištěním.

Žalobce opíral svou žalobu o rozvodové důvody opětovného urážení na cti a hluboký rozvrat manželský.

Co bylo zjištěno o manželství sporných stran, které už od doby před válkou odděleně bydlí, ospravedlňuje právní závěr, že mezi manžely nastal tak hluboký rozvrat manželství,

že na nich nelze požadovati spravedlivě, aby setrvali v manželském společenství; ale také to ospravedlňuje další závěr právní, že z tohoto důvodu nemůže býti ku dovolatelově žádosti povolen rozvod, jelikož hlubokým rozvratem je vinen převážně on sám. Dovolatel se sice přímo nedotýká po této stránce právního názoru druhé stolice, ale mluví o něm přece v souvislosti s rozvodovým důvodem citelného ubližování na cti, o kterýžto rozvodový důvod mu hlavně běží v dovolací stolici. Leč odvolací soud posoudil i v tomto směru věc po právní stránce správně a také dovolací soud nepoznává, že by zjištěné nadávky byly velmi citelným opětovným ublížením podle poměru osob. Zjištění odvolacího soudu ukazují, že žalovaná byla ku nadávkám těm, pronášeným v rozčilení, vyprovokována nelaskavým a krutým chováním dovolatelovým, že dovolatel nekonal svých povinností ani jako manžel, ani jako otec, že se nestaral ani o ženu, ani o děti, že se odloučil od rodiny a rodině své se odcizil. Takové, za tohoto stavu v rozčilení pronesené, třebaš hrubé nadávky nemají povahy velmi citelného ubližování, tedy nelze jich považovati za rozvodový důvod podle § 109 obč. zák., jak už nižší soudy správně a zákonitě vylicily, v čemž jest s nimi dovolací soud za jedno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. května 1926, č. j. R v I 443/26-I. Dr. K. Horlivý.

Pořad práva pro nárok veřejné nemocnice na náhradu nákladů léčebních za pokousání psem proti majitelí psa. Nárok na náhradu nákladů léčebních při psech vzteklých má ráz veřejnoprávní. Příspěvek k §§ 1042 a 1320 obč. zák., § 105 ústavní listiny a dekretům dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816 sv. 44 str. 2 sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837 sv. 65 str. 94 sb. pol. zák.

H. P. byvši pokousána psem byla 16 dnů léčena v Pasteurově ústavu ve státní nemocnici na Král. Vinohradech a léčebné obnášelo 336 Kč. Pes jí pokousavší shledán z d r a v ý m. Majitel psa J K. byl výměrem okresní správy politické na Kl. ze dne 25. března 1925 čís. 14.229/3 uznán povinným shora vytčené léčebné útraty zaplatiti, výměr tento byl však rozhodnutím zemské správy politické v Praze ze dne 1. června 1925 čís. 23.226/25 zrušen s odůvodněním, že pes shledán zdravým. Proti tomuto výměru Pasteurov ústav, ač v něm odkázán na rekurs k ministerstvu vnitra, nepodal stížnosti.